

et skattehalvårs begyndelse, kommer reglerne til at virke meget uensartet og tilfældigt og kan med lidt behændighed let omgås. Dette kan bedst illustreres med et par eksempler:

Eksempel A. Hvis en udlænding kommer hertil den 30. juni 1953 og opholder sig her til og med den 2. oktober s. å., bliver han skattepligtig her i landet for andet halvår af skatteåret 1953—54, altså for en skattebetalingsperiode af 6 måneder, uanset, at hans ophold her kun har strakt sig over 3 måneder + 3 dage. Men hvis han i dagene omkring den 1. oktober tager ophold i Malmø, suspenderes hans skattepligt, og han kan vende tilbage hertil umiddelbart efter den 1. oktober og opholde sig her lige til 31. marts 1954 uden at ifalde skattepligt.

Eksempel B. Hvis ankomsten til landet først er sket den 2. juli 1953, har han den 1. oktober s. å. endnu ikke opholdt sig her 3 måneder, og hans skattepligt vil da først indtræde den 1. april 1954, altså først efter et ophold her i 9 måneder ÷ 2 dage, og dette endda kun, hvis han ikke atter i dagene omkring den 1. april 1954 tager et par dage til Malmø. I så fald får han nemlig yderligere ½ års respit.

Man har derfor fundet det rettest at foreslå nye regler vedrørende skattepligten for personer, der midlertidigt opholder sig her. De under nr. 1 foreslåede regler frigør skattepligtsreglerne fra den nævnte uheldige bundethed til ophold her ved et skattehalvårs begyndelse. Endvidere sondres der mellem personer, der opholder sig her i erhvervsøjemed, og personer, der uden at drive erhverv her i landet opholder sig her som turister eller i studieøjemed. Medens skattepligten for den første kategoris vedkommende skulle indtræde, såsnart den pågældende indenfor et tidsrum af et år med eller uden afbrydelser har opholdt sig her i mere end 180 dage, skal efter forslaget skattepligten for den anden kategoris vedkommende først indtræde, når opholdet med eller uden afbrydelser har strakt sig over mere end 360 dage indenfor et tidsrum af 2 år. Denne lempeligere behandling af turister o. lign. er i overensstemmelse med den regel herom, der — som en bemyndigelse for finansministeren — første gang blev optaget i udskrivningsloven for skatteåret 1948—49 og senere har været gentaget i de årlige udskrivnings-

love, senest lov nr. 109 af 31. marts 1952 § 36.

Under nr. 2 foreslås ændrede regler for søfolks skattepligt. Den nugældende lovs regel er den, at skattepligten til staten påhviler enhver sømand uden hensyn til nationalitet, der uden at have fast bopæl her eller i udlandet gør tjeneste på dansk skib, der stadig befinder sig i danske havne eller på rejser mellem sådanne, eller som sejler i rutefart mellem danske havne og udlandet.

Den nu foreslåede regel stemmer med kommissionsudkastet, for så vidt som den begrænser skattepligten til danske statsborgere. Det anføres i kommissionsudkastet, at der vanskeligt kan ses at være nogen grund til at inddrage søfolk af fremmed nationalitet under dansk beskatning, blot fordi de gør tjeneste på dansk skib i regelmæssig fart på dansk havn, samt at det — selvom de ikke har fast bopæl nogetsteds i udlandet — ikke dermed er givet, at de ikke udsættes for skattekrav fra deres hjemlands side, således at de kommer under dobbeltbeskatning. Det må erkendes, at i hvert fald en beskatning som den heromhandlede, omfattende skatteyderens samlede indkomst og formue, må anses for mindre rimelig i disse tilfælde, og man har derfor som nævnt begrænset skattepligten til søfolk af dansk nationalitet.

I det foreliggende forslag har man ikke — således som kommissionsudkastets § 15, nr. 2 (bemærkningerne side 84) — udvidet skattepligten til også at omfatte danske søfolk, tjenstgørende på fremmed skib. En sådan regel ville være overordentlig vanskelig at praktisere, og den ville kunne virke hæmmende på danske søfolks overgang fra fremmed til dansk skib, når de ikke har svaret dansk skat under deres forhyring med det fremmede skib.

Som ny bestemmelse foreslås under nr. 3 en regel om, at en tilsvarende skattepligt som for her bosatte personer også skal gælde for danske statsborgere, som i den danske stats tjeneste udsendes til udlandet. Bestemmelsen tager sigte på tjenestemænd i gesandtskabs- og konsulatstjenesten og på tjenestemænd under grønlandsdepartementet, som gør tjeneste på Grønland. Begge kategorier af statstjenestemænd opnår efter den gældende lov fuldstændig skattefrihed, idet de i forhold til den danske skattelovgivning betragtes som personer bosatte i udlandet og samtidig ikke underkastet beskatning i ud-